

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

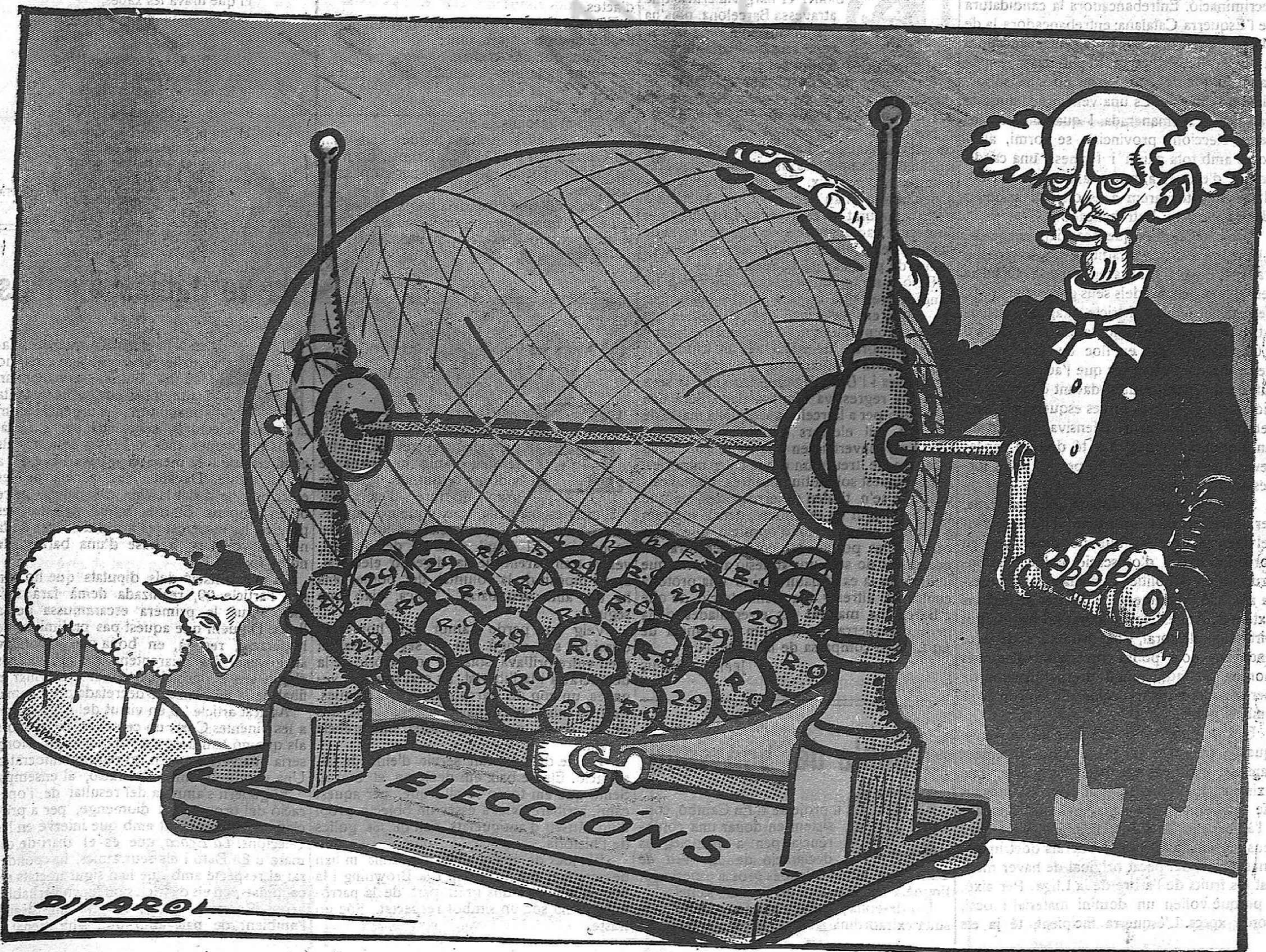
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA GRAN RIFADA

—Me sembla, cavallers, que aquest "gordo" me l'he ben guanyat!..

La fornada electoral

Eleccions de diputats? No. El poble, el pobre poble nominalment sobirà, no elegix res. No hi ha eleccions de diputats a Espanya, sinó fabricació de diputats. Una gran part de Catalunya i algunes clapes de fora de la nostra terra, són les úniques excepcions. Un caixista irònic podria pintar en una errada el caràcter de les eleccions espanyoles. Aquell habitual epígraf periodístic «La jornada electoral» hauria d'ésser substituït pel de «La fornada electoral».

A Espanya no hi ha elecció, sinó fabricació. Es fabriquen unes Corts de la mateixa manera que's couen pans al forn. El veritable símbol de les eleccions espanyoles no és l'urna electoral, ni el tradicional tupt. És la pastera. Amb farina caciquista, aigua dels Governos civils i llevat d'or, és fa la pasta electoral.

A despit d'aquests procediments de mixtificació, algunes vegades, en els darrers anys, hem vist que s'ha esguerrat la fornada. El règim estava una mica alarmat. Ara el senyor Dato, forn de torn, dona els últims tocs a la pasta d'on han de sortir demà, rossos i calentons, els pans de la majoria...

Una candidatura d'esquerra

S'ha frustrat una candidatura de esquerra, de veritable esquerra, que hauria estat glorificada per En Xenius i En Gabriel Alomar. Però s'ha frustrat, ja ho hem dit, per coincidència de parentòries circumstàncies. Posem l'extraordinària premura del temps, la primera.

Però aquesta candidatura no era, com han cridat els periodistes radicals, una candidatura entebancadora. D'ençà que existeix el partit radical, tota colla d'homes que han intentat una agrupació amb eficàcia electoral, han rebut sempre dels seus homes la mateixa recriminació. Entebancadora la candidatura de l'Esquerra Catalana; entebancadora la de l'Unió Federal Nacionalista; entebancadora la de la Reivindicació Republicana; entebancadora la del Bloc, quan no s'ha subordinat a la radical. És una vella canço aquesta tradicional i amanerada. I quan en les properes eleccions provincials se formi, aleshores amb tota pausa i fermesa, una candidatura d'esquerra, beligerant de la radical, altra volta tornarem a escoltar-li apliquin idèntic apostrof: Entebancadora.

A un dels homes que l'haurien integrada, a l'Eugeni d'Ors, els radicals li otorgaren a Valls—i diem-li otorgaren, perquè l'Ors s'ha retirat—el benefici dels seus grups electorals, però si per aquest districte s'hagués presentat un radical, la candidatura de l'Eugeni d'Ors hauria estat, en lloc de reconeguda, desqualificada. Volem dir que l'actiu actual i futura del partit radical davant d'una actuació electoral d'altres forces esquerranes, serà sempre grollerament defensiva, insistint en un monopoli al qual no té dret, ni per les seves idees en retirada, ni per les seves forces, avui exhaustes.

Se volia, amb la candidatura anunciada, fer aparèixer una agrupació d'homes d'intel·ligència preclara que no desertaven en jornades tristes d'ofuscació col·lectiva, incrustant en la política catalana el fet d'aquesta aparició, iniciament de futures actuacions extenses. Aquest fet, malgrat no hagi tingut virtualitat electoral, s'ha produït, i de avui endavant no's podrà prescindir d'aquests homes, ni tindrà ningú dret a titllar-los de perturbadors quan decideixin enfrontar-se amb el poble.

Està a punt, no de renèixer una nova esquerra, heredera d'aquella altra tistement famosa, sinó de aparèixer l'esquerra, mai existent, amb un contingut socialista, tocant de peus en terra catalana, més amb els ulls i l'ànima dirigits a Europa. L'antiga esquerra posseïa uns homes de moderats doctrinarismes, tacats del pecat original de haver menjat els fruits de l'arbre de la Lliga. Per això, i perquè volien un domini material i local, foren xorcs. L'esquerra incipient, té ja els

seus pensadors, els seus militants escampats, i ja fins els seus martres.

L'antiga esquerra disolta, exceptuats alguns, molts pocs elements, ha anat, sortosament, a reforçar les agrupacions conservadores. Sobre tot, la seva joventut. Hem dit sortosament, perquè així ja no seran possibles aquelles filtracions enutjoses que feren de l'antiga esquerra catalana un «puzzle» excèntric i estèril.

PARADOX

DEMÀ

DURANT el llarg via crucis que atravesava Barcelona, no s'ha vist ni una sola vegada a la representació parlamentària fer un sol pas de profit per a fer menys dolorós el seu calvari. Sens dubte com a premi a la seva passivitat se'ls presenta per a la reelecció.

No ens ofereix cap interès directe la lluita de demà. Aquella Esquerra Catalana a la que dedicarem nostres entusiasmes i nostres energies no existeix. Els uns per covardia o per peresa s'han decantat cap a la dreta o s'han entafurat a casa seva. Els altres per snobisme han abandonat la feconda tasca de laborar per Catalunya dedicant-se al estèril esforç de predicar un comunisme xorc.

Però si no tenim candidats nostres a les candidatures que aniran demà a les urnes, en canvi ens interessa que Barcelona no apareixi com una capital reaccionària deixant que s'emportin de net a net el triomf La Lliga amb la seva constant política de conveniències i l'Unió Monàrquica amb la seva actuació regressiva i anticatalana. Serà una vergonya per a Barcelona si aquella massa de seixanta mil electors republicans d'altres temps se converteix en una minúscula colla incapaç de treure un diputat per minories.

Per aquest sol motiu nosaltres, no radicals dels que se'n titulen ni lerrouxistes, perquè mai hem sigut de cap home, demà votarem a la única candidatura d'oposició que se'ns oferirà a les portes del col·legi electoral. El nostre vot no serà una adhesió als noms que integraran la candidatura, sinó una protesta contra les altres y una demostració de que a Barcelona, malgrat les etzegallades de la gent d'esquerra, no tothom és ganeta de La Lliga o comparsa de la U. M. N.

JEPH DE JEPUS

El poble del bon sentit

El projecte d'En Cambó, consistent en donar una conferència per a que, segons declaració de La Veu de Catalunya, hi havia la més grossa espectació, tingué a darrera hora un final de sainet.

Un desenllaç que, volent ésser teatral, resultà extraordinàriament ridícul i pretensions.

Imaginat a posta, per a que els enemics de Catalunya segueixin, uns prenent-nos el pèl; altres, motejant nos d'aparatosos i presumits. La pressa d'En Cambó per a dirigir-se als seus parcials, contrastà amb el cúmul de dificultats oposades per a les circumstàncies a l'acompliment del seu desig, com sembla que el remat regionalista, com a bon conglomerat polític, necessita, arribada l'ocasió, de la vergassada per a llaurar dret, repartí el leader regionalista el fuet, vista la impossibilitat absoluta d'aplegar les forces en un moment i un local donats.

En els setze cassinets de barr de que disposa el regionalisme barceloní, s'hi donà diumenge passat a la nit lectura d'una circular, qual síntesi pot reduir-se en recomanar que com en les eleccions anteriors, en les de demà, es voti de bon hora. En repetir allò de que el bon elector vota demà.

Tal és la conseqüència que a volta de mil eufemismes i tants altres cops d'efecte, es despréu de la conferència-circular d'En Cambó, al que es desitja veure enraonant, abans que fent obra pràctica. Les paraules el vent se les emporta. Els plats trencats de la seva actuació, solen pagar-los els infeliços que van al seu darrera.

Campaña decisiva... Qüestió de transcendència per a Catalunya... Màxima afirmació del Nacionalisme... Victòria... Desfeta... Voluntat de Catalunya... Necessitat de derrotar al enemic... Valorització del vot... Civilitat... Esperit ciutadà... Fortitud dels ideals... Quants romansos per a dir que's volí!

Més que tot, dona idea de com actualment estan les coses i de com el toc de sometent engegat per a la «Lliga» sona buit, el fet següent, del que vaig ésser diumenge testimoni.

Em trobava, havent sopat, en un d'aquests centres de barri afectes a la política lliguera, batejats amb el nom pompós d'Ateneu. Prop d'on jo seia preniem cafè uns joves obrers.

En les deu ben tocades, quan un dels concurrents a que em refereixo, feu ademan de separar-se del grup per a guanyar el saló d'actes.

En estant dret, un entaulà la següent punta de diàleg amb un seu amic:

—Mira que ens criden.

—Ja hi ha temps—contestà l'altre, fent el sonso.

—Apa, afanya't.

—No m'amoïnis.

—Lo que és si tothom sigués com tu...

En Cambó, En Rusiñol, En Rahola, En Morera i En Balle, no hi tornarien pas, al Congrés.

—Vols dir que's perdria alguna cosa?—feu el recriminat, sense donar a la resposta la més petita ombra d'importància.

B. DE R.

L'urna trista

HEM volgut celebrar, en vigílies d'eleccions generals a Espanya, una entrevista, o «interview» amb una urna de vidre, testimoni mut de gran nombre d'eleccions.

L'urna estava trista, i això que no sap encara res de la qüestió social, ni de la crisi econòmica. El fràgil símbol del sufragi, ventre transparent de la digestió electoral, arca i dipòsit de la voluntat del poble, ens ha dit, amb veu baixa i dolça, això que segueix:

«Veig que perdo l'amor dels homes. Ja quasi no sóc ningú. En el segle passat, el meu vidre brillava sota el sol retòric de la democràcia i la llibertat. Es cert que, de vegades, un cop de garrot em feia a miques. Però jo més m'estimava aquells cops, fills de la passió, que la glassada indiferència d'avui.

«Els de dalt, em fan servir d'eina de falsificació. Els de baix em declaren el boicot. Sento que em torno fòssil i que, per aquest camí, arribaré aviat a ésser un objecte propi d'un Museu d'antiquitats, dalt de les golfes de l'història.

«Els jocs de mans dels escrutinis m'han desacreditat ridículament. I la Browning i la Star m'han pres una gran part de la parròquia. Ja no sóc un símbol respectat. Sóc un traste.

«Veig que els temps són durs, i el cor dels homes també és dur. Quan peten els trets i peta el fuet, i els uns es cacen als altres, i es demanen i practiquen dictadures, què puc fer jo, trista de mi, amb el meu cos de vidre trencadís?»

L'urna ha callat. Pausa. Després s'ha sentit un sorollet lleu i clar. Era el plor del vidre? Era el dring d'una moneda? Hem sortit, i hem deixat sola l'urna trista, ingènua damisel·la colpida per un desengany d'amor...

ULMEN

NOTES RIMADES

Al regidor Malvasia li van robà, en el tramvia, sense qu'ell se'n adonés, la cartera amb molts diners. I al explicar als amics el percans, amb grans faties, va murmurar En Mitjans aficionat als refrans: —Aquell que roba a un ladrón ha mil años de perdón.

Els conflictes actuals cada dia estan pitjor; n'apedacen un avui i demà n'estripen dos.

Va escriure, fa molts anys, En Fenestrelles el poema «Estrellar-se en les Estrelles». De bunyol é inverosímil van-titllar-lo i, al pobre autor, arreu, van en xiular-lo. Si En Fenestrelles, ara, allò escrivia de segur que tothom l'aplaudiria.

—Paper per escriure cartes? —No el puc servir; però en canvi tinc cartes de moltes classes tantes com vulgui demani.

En un rotllo de xapistes el que tirava les xapes, un dels més fins carteristes, cada cop que les tirava, ja se sabia, guanyava. El molt pillo, coses rares! una de les dugues peces la tenia amb dugues cares.

Hi ha polític aquí a Espanya que, en comparses i comars, també juga amb dugues cares i, natural, sempre guanya.

AGUILETA

Els veritables diputats

PER A la camarilla que de Madrid estan ens governa, no hi ha, d'unes setmanes an aquesta banda, tema de tanta magnitud i d'urgència com la batalla electoral, senyalada per a demà.

Els problemes més difícils i delicats, els conflictes de tota mena, han passat fa dies, a segon terme. Davant l'imminència de les eleccions, ha restat la vida d'Espanya, gaire bé en sospens. El més humil dels nostres polítics, ha esmerçat les hores del dia i de la nit fent càbales, a base d'una barreja de noms i xifres.

La proclamació dels diputats que ho són per l'article 29, realitzada demà farà vuit dies, sigué la primera escaramussa de la lluita. Diguem que aquest pas preliminar de l'operació, resultà, en bona part, favorable al govern. La quarantena de ministerials elegits sense oposició, permet endavinar el final de la mobilització decretada per a demà.

Aquest article 29, en virtut del qual aniran a les vinentes Corts un centenar de senyors als que no haurà costat l'acta un lleu esforç, seria una vergonya en un règim democràtic. Una vergonya i una aberració, al ensem.

El govern s'ampara del resultat de l'operació del prop-passat diumenge, per a proclamar l'imparcialitat amb que intervé en les eleccions. La Epoca, que és el diari de càmera d'En Dato i els seus amics, ha ponderat el respecte amb que han sigut tractats els candidats, en els districtes on tenen veritables arre's. Pondera, també, l'orgue ministerial, l'ambient de pau amb que s'ha menat a

Competències

—No hi tenim res a fer a Espanya. Els acaparadors ens han pres l'empleu.

terme la proclamació dels favorescuts per l'esmentat article 29.

No sé què entendre La Epoca per ambient de pau. Digués la pau dels cementiris... El dia que l'abstinència a que estem sotmesos, privi als espanyols de dir fava, serà, per lo vist, el gran dia per a fer unes eleccions, a judici de La Epoca.

Caldria esbrinar les causes d'aquesta pau, alabada pels governants. Pau material, exterior, no diré que no la tinguem. La pau dels esperits, única de la que podríem alegrar-nos, estem molt lluny d'assolir-la. La pau en que basa La Epoca el seu optimisme, és als ulls de tota persona imparcial, quietud de mort. Ausència absoluta d'una voluntat nacional. Indiferentisme polític. Despreci per a l'exercici dels deures escrits en els plans de la Constitució. Manca de fe en un ideal, bo o dolent.

Aquest és l'ambient que a Espanya se respira. Excepticisme, en les altures. Desconfiança, en els d'abaix. El quadre, no és per a alegrar a un estadista mitjanament ben intencionat.

L'aspiració capdal, donada la constitució del nostre país, és que l'aplicació de l'article 29 s'extengui a tota Espanya. Que en cap dels districtes que componen el mapa electoral, hi hagi qui protesti, ni tingui res que dir dels candidats.

D'aquí el que cregui que els diputats elegits demà farà vuit dies, siguin els que més s'adiuen a la nostra condició. Els més típics i lligítims. Els diputats veritables. Més representants autoritzats del poble, que els seus company que nomenarem demà.

No som un país de béns?
Que més natural, que el tenir un diputat per l'article 29.

TABER

Aquest número ha passat per la censura governativa

ELECTORERA

Després de tanta gresca talment urbana, la noble Barcelona s'aïça i demana els beneficis d'una pau octaviana.
Obra la boca, els braços; sembla dir: ¡Prou! vinga la pau d'un article vintinou, que mati afany i eviti tot enrenou.
Sembla que digui: —Vaja, cinc i dos, set, puig que sou amigatxos, aneu al dret, no volgueu fer el burro ni fè'l ximplet.
Estalvieu-vos els duros i la arrojada, no apel·leu a la roda que rulla untada, no agoteu la benzina, lleija, fumada...
En Quixot ja no és vostre, En Sanxo, sí; té gana i avarícia, té el seny mesquí, i resa front l'imatge d'un vas de vi.

A. C. S.

A lluitar i a... perdre

ES eleccions de demà tindran la trista glòria de no haver pogut aixecar més que els cors, sinó els estòmecs, de quatre amics escaducers de cada candidatura.

Ni els noms que les omplen, o massa coneguts i massa desacreditats, o desconeguts i per lo mateix sospitosos de no portar a l'ànima el bagatge d'un ideal simpàtic a les multituds, ni l'ambient que l'actuació de cadascú ha creat al seu entorn ha pogut encendre la flamarada del públic entusiasme, perquè sigui possible un afany del cos electoral per a complir amb la sagrada missió d'emetre amb gust la candidatura preferida.

Fan bé els més entusiastes nacionalistes, els que coven llevat renovador de la vida dels pobles, de protestar de l'actuació dels sense escrúpol, magatzemistes d'una autonomia sense suc ni bruc. Fan bé, emperò els seus belicismes s'estrellaran sobre el cantell de la massa estevenca que ja en té prou del boig conegut i no vol exposar-se a la coneixença del savi.

No direm que obrin del tot encertadament, encara que els considerem amb sobers motius, aquells republicans d'ànima, devots dels procediments rectilinis, més amics de l'honradesa que dels barcos, que s'hi tinguen compte a votar, si a la candidatura no hi veuen el nom d'un veritable correligionari. No són actes lo que més se necessita; lo que cal és respectar els petits i grossos escrúpolos de la consciència.

Podem parlar així perquè les nostres paraules no han de determinar el camí de la victòria per la que s'adaleraran, entre persones dignes de tot el nostre respecte, bona colla d'inconscients amics de raonar a les fosques.

No les paraules d'ara, ni els fets d'ara, sinó aquells fets consagrats portats a efecte lluny de tota convocatòria electoral, són els que deuen guiar al elector en camí d'exercir el deure del sufragi.

I si passant balanç de les accions dels homes avui humils, ahir superbs, no hi troba la pesada, l'haber corresponent, que tindrà de particular que l'elector íntegre es negui a exercir el poc recomanable càrrec d'arcabot?

A. COSTA I SENDRA

El candidat temptador

—Escolta; jo necessito, per triomfà, el vot que tens tu. A qui podries donar-lo amb més profit? A ningú.
—Vols que et digui el que'm proposo, si acàs surto diputat?
—Jo seré ans que tot, l'apòstol, de la santa llibertat.
—Jo atacaré als oligarques, jo als debils defensaré, jo lluitaré nit i dia...
—No, senyor, no't votaré.

—Així que al Congrés m'assenti, quins discursos tinc pensats sobre una pila d'assumptes, fins avui jamai tocats!
Cada cop que jo m'aixequi, resol i amenaçador, als bancs de la majoria i al del Govern, quina por!
Perquè a mi ningú em detura, i quan m'hi posi, diré tot lo que se m'ocorreixi...
—No't cansis; no't votaré.

—Jo parlaré de lo d'Àfrica, jo criticaré els tractats, jo impugnaré els pressupostos presents, futurs i passats.
Jo promouré tals conflictes amb la meua intervenció, que alguns dies la Creu Roja haurà d'acudir al saló, i al pobre que presideixi, molt sovint li agotaré l'humor i les campanetes...
—Sí, però, no't votaré.

—De tant en tant, a províncies me'n aniré d'excursió, per desensopar als que dormen i caldejar Popinió.

Jo donaré mítings «monstruos» en les viles i ciutats, jo duré la bona nova fins als llocs més amagats. Jo'm mostraré infatigable, i escriuré i predicaré i remouré cel i terra...
—M'és igual; no't votaré.

—Què vols, doncs? Jo'm comprometo a fer baixà el preu del pa; jo ficaré a la garjola al qui gosi acaparar; jo faré que el poble visqui molt millor que fins aquí...
—Ara has donat en el «blanco»!... Però això, ho sabràs complir?
—Veus? La renúncia en blanc firmo. Aquí té la entrego; té!
Si no compleixo, presenta-la.
—Així sí que't votaré!

C. GUMA

Lo que el vi fa dir

FINS fa vint o vinticinc anys, la vila empordanesa de R..., conservava encara la placivola i amable tranquil·litat de l'antigor. La vida era fàcil; els tapers, que treballaven a tant per mil, podien permetre's el luxe de no feinejar gaire el dissabte a la tarda, i, ademés «feien dilluns», o sia, que el primer dia de la setmana el dedicaven, de consuetut, a anar a qualsevol platja pròpera a menjar-se alegrement la clàssica «estokafixada» amb els «buis» corresponents i molt carregada de pebre. I, ja se sabia, cap al tard anaven arribant les colles de tapers cantant a crits la imprescindible tonada:

L'airet, l'airet de la matinada del fresc istiu, del fresc istiu...

En Tano i En Rafel, dos amics inseparables, no hi faltaven mai a fer el tec. En Tano era alt, gros, un bon xic panxut, amb cara de lluna, i anava tot pelat de barba i bigotí. En Rafel era, gaire bé, tot lo contrari del seu amic. Menut, prim, denarrit, portava uns mostatxos com els d'un carribiner. Els dos companys eren de mitja edat, degut al seu bon caràcter mai havien tingut res que dir l'un de l'altre. Em descuidava de dir que En Rafel tenia un defecte de pronunciació; les esses de principi de paraula, les feia equis. I era graciós sentir-lo enraonar.

—Que vens, Falet? —li deia En Tano.

—Xt, tot xeguit vinc...

Des de feia molts anys semblava que fos una prometença —En Tano i En Rafel, que durant els tres dies de la setmana no anaven gaires vegades a la taverna a fer el toc, en arribant el dissabte al vespre, havent sopat, se'n anaven tot passejant carretera avall fins al poble veí, a deu minuts de la vila, i, allà, a Càn Tobella, agafaven un «gat» que els durava, segons costum, fins al dematí del dilluns.

Un dissabte, En Tano no va poguer anar a Càn Tobella amb En Rafel. Li havia arribat un nevot i havia de estar amb ell. En Rafel se n'hi anà tot sol.

Cap allà a mitja nit, En Tano, ja lliure del compromís, determinà deixar-se caure a Càn Tobella, on segurament hi trobaria an En Rafel. Quan ja li faltava poc per arribar-hi, se sorprendé al veure an En Rafel agafat a un arbre de la carretera, fent tentines i sense poguer tirar endavant.

—Falet, com estàs? —li feu En Tano.

—Em xembla que m'hauré de quedar aquí... —respongué En Rafel.

En Tano, compadit, s'apropà al seu amic, i girant-se d'esquena i ajupint-se davant d'ell, li digué:

—Puja... et portaré a coll-i-bè fins a casa teva...

En Rafel, deixant-se anar sobre En Tano, li feu:

—He mudat... de dixpexa...

—I doncs, on vius ara?

I En Rafel, tot arrapant-se fort al coll groixut del seu company, li contestà:

—Xegueix-me, i t'hi acompanyaré...

RODAMÓN

Xistos del cos humà

o la doble paraula

Tant, a un toro, ensenyà el drap un torer, que una vegada el toro, d'una banyada, el feri a la fi i al cap.

Era tot calvo En Rafel i donant-se las de llest així digué a En Modest:
—Ningú a ne mi en pren el PEL.

El xato de càn Llinàs el mal-olor promte sent i s'alaba, entre la gent, dient que té molt bon NAS.

Per res insulta, En Pau Menga, tant si és home, com si és dona; i tenint la llengua bona En Pau, té molt mala LENGUA.

Reien d'En Pere, uns valents perquè sembla un mosca-morta més, ell, que això no ho soporta els hi va ensenyar les DENTS.

Em deu diners, En Ripoll i encara més me'n demana; de bona o de mala gana el tindrà de portà a COLL.

Digué molt mal de sa mare sense raó un tal Penella i ara diu, quan diuen d'ella:
—De vergonya em la CARA.

No gens li agrada a En Sopena el posar-se a trevallar i aixis que ho fa, ho sol deixar i és que té l'os a l'ESQUENA.

Al prestamista En Cassanyes les entranyes li han partit. Hi ha ningú que hagi sentit tingué un prestamista ENTRANYES?

A càn Soler vaig anar per una mà de paper i al entrar i dir a En Soler:
—Què tal? —m'allargà la MÀ.

—Si vens, en treuràs profit; a les cinc, nena, t'espero.
—Ets llarg de dits i embustero amb tu no vinc lo dit-DIT.

Es coix d'un peu En Mateu i té sort en lo que fa. Es un coix que, sol entrà en tot lo que fa amb bon PEU.

UN TORTOSI

REPICS

Llegim:

«La conferència del senyor Cambó —no és tal conferència, des del moment que no's celebra— ha sigut impresa i profusament reparada».

Repartida a qui?... als seus incondicionals? Perquè, els altres, estem segurs que no la voldran.
Ni regalada!

D'aquells dies

—A servir a Barcelona?... I cà... Seria jo, la que quedaria ben servida!

Els federalistes de Sabadell presenten an En Lluís Companys, en substitució del malhaurat Layret.

Arriba, companys, Companys i foral! Ens alegraríem que en sortís.

A darrera hora es parlava d'una nova candidatura per Barcelona.

Una candidatura de extrema esquerra. Vinguen noms, que triarem.

I un o altre en votarem, què diantre!

Sabem de alguns catalanistes dels reconstruïts que aniran a votar la candidatura de la «Lliga».

Però... ei!... Esborraran quatre noms.

Tatxaran En Cambó.

Tatxaran En Morera.

Tatxaran En Rusiñol.

I tatxaran En Rahola.

Només hi deixaran el nom d'En Batlle, el carlí, però li treuran el nom de pila i el segon cognom i hi afegiran dues paraules.

I dirà: *Batlle de Cork*.

Dimecres a les sis de la tarda els conspicuus de l'«U. M. N.» varen fer un mitin electoral al «Teatro Novedades».

Al veure-hi entrar al comte de Santa Maria Ora Pronobis de Pomés, uns transeunts ho comentaven.

—Mira, avui aquests fan «secció vermouth».

—Vermouth?... Perquè fan vermouth, si ja saben que s'han de quedar amb gana?...

Els habitants del Japó, segons cablegrames de Manila, han passat un gran temporal.

Que s'aconsolin; també l'hem passat nosaltres.

No senten, encara, els trons?...

Millor dit... la caixa dels trons?

Al Senat de Rumania esclatà una bomba fe rint un grapat de senadors.

Tiva, Geronil!

Es veu que això de l'acció directa és un procediment que s'estila a tot arreu.

De la famosa *pastoral* del ex-ministre Cambó, se'n desprèn que aquest *mano* ja's troba a més de mig camí del conservadorisme.

Ni un bon record pel nacionalisme català, ni un bon amor per a la Catalunya lliberal, que és encara la més pura.

Tot plegat un salt; un salt de tigre?... d'oca?...

Un salt del somatentisme al ciervisme.

Déu li tingui en compte.

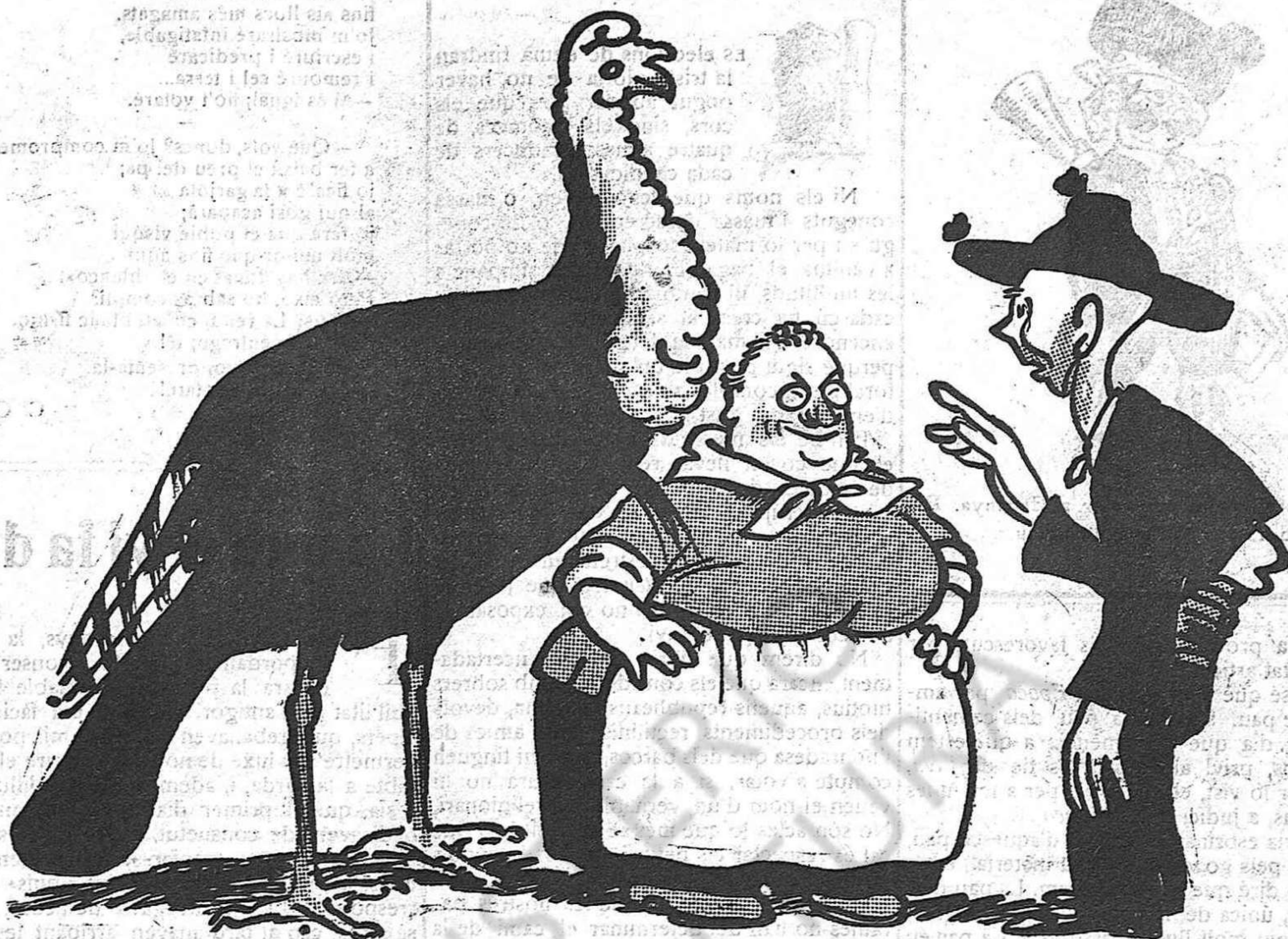
Passava de cent el número de candidats clamats en virtut d'aquell irrisori article 29.

Vaia un galó, per al uniforme d'En Dato!

Un galó quasi bé tant galdós com aquell altre de la destitució d'alcaldes.

Que se'ls posi tots dos i que s'hi faci retratar.

El "pavo republicano"

—Que'n vol fer, donya Alejandra?
—Me'l rifo!

INTERIOR

—Ai, mossèn Paul... Aquests dies tothom pensa en lo mateix: en treure la grossa.

—Jo també... (Penso en treure-la de casa).

Don Maliano ha donat una conferència política a la Casa del Poble.

Tema?

«Trascendencia de las próximas elecciones.»

Au, palet, no facis el desentès.

Ja no sabem que tota la trascendencia és per a tu.

El senyor Puig i Cadafalch va parlar l'altra nit al Palau de la Musica.

Va parlar del «Esforz de la Mancomunitat en els serveis públics».

Pobre President!

L'esforç el va haver de fer ell per a convèncer als seus xinos, que encara que tinguin la cua llarga, no estan per això massa convençuts.

L'altre diumenge va sortir de Santa Maria, en direcció a la Catedral, la processó de la Buïlla de la Santa Creuada.

Naturalment, ningú va fer-ne cas; perquè això de la Buïlla de la Creuada ja ha passat a la història.

I és que ara, anant pels carrers, un hom veu altres creuades més violentes i animades, que preocupen molt més.

S'ha publicat el primer número de la «Crònica Oficial de la Mancomunitat de Catalunya».

Demà, que en aquelles columnes de prosa atapeïda i normalitzada hi és tot.

S'hi troben totes les notícies.

Totes, menys aquella dels centenars de obligacions amagades en els Bancs i que la Mancomunitat donava per adquirides.

D'això no en diu res la Crònica.

A Arenys de Mar, el baró de Güell serà apoiat pels regionalistes.

«Monarquia?... República?... Tan se vall!» diu En Cambó.

Millor fora que digués: «Ni quito ni pongo Rey—pero ayudo a mi Señor.»

El centro Juventud Reformista se ha trasladado a la calle de Consejo de Ciento.

Quan siguin cent socis que tanquin.

I aleshores podran titular-se *Els Cent Conceyls del Conceyl de Cent*.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Acaba de constituir-se a Barcelona una Joventut Tradicionalista «no adicta a don Jaume de Borbón».

Pobre Jaume!

Les *huestes* se li esgarrien, que és un fastic.

La veritat és que havent-hi les famoses bandes de l'odi, els «chicos del requeté» no'ns estan fent ni mica de falta.

Ni ells, ni el mal temps.

Entre nyèbiis:

—Toca'm, si goses.

—Plaf! (*Mastegot!*)

—Torna'm a tocar.

—Catacruc! (*Cop de puny!*)

—Home, també ho fas una mica massa fort.

—Xec! (*Bofetada!*)

—Fill meu, ves fent i acaba quan vulguis que ja no sé que dir-te.

Un pare predicador feia l'elogi d'un company seu, orador sagrat eloqüent i misioner de gran fama:

—Mireu si serà gran la seva eloqüència—exclamava—que un dia va convertir a deu mil salvatges, en una illa deserta!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESCUPALA, carrer del Ohi, número 8

ALMANAC

En preparació

de

La Campana de Gràcia

per a 1921

NINOTS SATÍRIOS

TEXT D'ACTUALITAT